

דברים על מורן.

כפי שכתבתי ל"השבוע בעמק" עלון ביה"ס "עמק החולה"

אי אפשר לכתוב מילה לפני שאומר כמה מלים על הרצח הנורא של מורן עמית ז"ל.

איננו קהי רגשות, כשמדובר בקרבנות אחרים של מפלצת הטרור. שש נשים שנרצחו במשך פחות משבוע, האחת מהן ילדה בת 11, הן לא סטטיסטיקה ולא כרטיקה, הן חלק ממועקה נוראה המצטברת בכל הווייתנו.

אבל מורן עמית שאיננה, זו מועקה מסוג אחר, זה כבר חתך עמוק בבשר החי שלנו, מורן עמית היא חלק ממנו, היא של משפחת כפר-הנשיא ושל כל בית "עמק החולה", של כל המורים שלימדו אותה וזכרים אותה, של כל בוגרי מחזור ל"ז ומשפחותיהם, של כל אלה שלמדו עם אחיה ואחותה, או לימדו אותם.

מורן עמית לא היתה מישהי שאתה מתקשה לזכור אחרי עשר שנים. למורן היתה נוכחות חזקה. היא היתה שאפתנית (כמה דמעות נשפכו כשהיא קבלה "רק" 95 במבחן), היתה דעתנית (ועוד איר!) ותמיד היה לה מה לאמר על כל נושא. גם אחרי שסיימה את לימודיה בבית הספר, שמרה על קשר עם מורים, והם זכרים את השיחות אתה בחיבה רבה.

מהרגע שנודע לנו על פציעתה האנושה נצמדתי לאינטרנט. בהתחלה מתוך תקווה שמה שנודע לנו הוא לא נכון, ואחר כך מתוך רצון עז להאחז במשהו שיחבר אותי אליה, וכך הגעתי בשבת לאתר של Y-NET שהוקדש לזכרה. קראתי מאמרים שכתבה בנושאים של סינגלס ופמיניזם, ופגשתי כותבת שיש לה אמירה ברורה, כותבת יצירתית, בעלת עושר ביטוי.

מורן איננה ואנו נשארים עם זכרונות, עם תמונה של חיוך מקסים, עם כאב עמוק ועם הידיעה שמורן, אשר תמיד היינו בטוחים שהיא תהיה עורכת-דין, כבר לא תגיע למחוז חפצה.

יהי זכרה ברוך.

תמר וולפין